

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΤΗΣ 8^{ΗΣ} ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1934

ΠΡΟΕΔΡΙΑ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

ΠΡΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Ἡ Ἀκαδημία προσεκλήθη ὑπὸ τῆς Βασιλικῆς Ἀκαδημίας τοῦ Βελγίου εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῆς ἑκατονταετηρίδος ἀπὸ τῆς συστάσεως τῆς Βασιλικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἱστορίας, γενησόμενον εἰς Βρυξέλλας τὴν 28^{ην} Νοεμβρίου 1934.

Ὁ κ. Γεώργιος Π. Οἰκονόμος ὑποδεικνύεται ὑπὸ τοῦ Προεδρείου τῆς Ἀκαδημίας ἀντιπρόσωπος αὐτῆς εἰς τὴν Διοικητικὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ Μουσείου Διονυσίου Λοβέδου.

Παρέχεται δίμηνος κανονικὴ ἄδεια ἀπουσίας εἰς τὸν κ. Γεώργιον Δροσίνην.

Ὁ Πρόεδρος προσφωνεῖ τὸν κ. Lenormant ὡς ἑξῆς :

Καὶ ὅταν διὰ τῆς Ἱερᾶς ὁδοῦ βαδίζῃ τις πρὸς τὴν Ἐλευσίνα ἀπασχολῶν τὰς σκέψεις του μὲ τὸ μυστήριον τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς κατὰ τὰς ὥραιας πεποιθήσεις τοῦ ἀρχαίου Κόσμου καὶ ὅταν πάλιν βαδίζῃ τις πρὸς τὰ «κράτιστα γῆς ἔπαυλα» ψιθυρίζων τὸν ἄφθαστον τοῦ Σοφοκλέους ὕμνον, καὶ εἰς τὰς δύο αὐτὰς πορείας ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὰς σκιὰς τοῦ Φραγκίσκου καὶ τοῦ Καρόλου Λενορμὰν αἰσθάνεται τὴν ὑποχρέωσιν ν' ἀνέλθῃ εἰς τὸ πέτρωμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἀναγνώρισις τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπιστήμης καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη τῆς φυλῆς ὕψωσαν μνημεῖον εἰς τὸν Κάρολον Λενορμὰν, καὶ νὰ προσευχηθῇ.

Αὐτοὶ εἶναι οἱ πρόσθετοι λόγοι, διὰ τοὺς ὁποίους μὲ τόσῃν χαρὰν βλέπομεν μεταξὺ ἡμῶν τὸν συνεχίζοντα ἐν τῇ Ἐπιστῆμῃ τὴν προγονικὴν ἀκμὴν ὁμώνυμον τῷ πάπῳ αὐτοῦ.

Ἀκολούθως ὁ Πρόεδρος δίδει τὸν λόγον εἰς τὸν κ. Φωκᾶν, ὅστις ἀναλύει τὸ ἔργον τοῦ κ. Lenormant ὡς ἑπεται :

Μεγάλη μου τιμή νὰ παρουσιάσω εἰς τὴν Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν τὸν καθηγητὴν τῆς χειρουργικῆς κλινικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Παρισίων κ. Lenormant.

Ὡς διδάσκαλος χειρουργικῆς ὁ κ. Lenormant ἠκολούθησε τὴν τακτικὴν σταδιοδρομίαν τῶν ἐν Παρισίοις Χειρουργῶν. Interne des Hôpitaux τὸ 1897, aide d'anatomie καὶ Prosecteur διὰ διαγωνισμῶν καταλαβὼν τὰς θέσεις ταύτας προεπαιδεύθη εἰς τὴν Κλινικὴν καὶ τὴν Ἀνατομικὴν διδάσκων καὶ διδασκόμενος ἐπὶ 7 ἔτη.

Εἶτα πάλιν διὰ διαγωνισμοῦ ἔγινε χειρουργὸς τῶν ἐν Παρισίοις Νοσοκομείων καὶ ὡς Διευθυντῆς Χειρουργικῆς κλινικῆς ὑπηρέτησεν εἰς τὸ St. Louis καὶ τὴν Sidié· ὑφηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου ἔγινε κατὰ τὸ 1907 διὰ διαγωνισμοῦ.

Ἐκλήθη νὰ καταλάβῃ ἔδραν τακτικοῦ Καθηγητοῦ ἐκλεγείς ὑπὸ τῆς Σχολῆς κατὰ τὸ 1929 καὶ πρὸ ἐνὸς ἔτους ἔγινε καθηγητῆς χειρουργικῆς κλινικῆς εἰς τὴν θέσιν τοῦ Delbet, τὸν ὁποῖον γνωρίζετε, ἐπειδὴ ἦλθεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν.

Οὔτε θὰ ἐπιχειρήσω νὰ ἀπαριθμήσω τὰς ἐπιστημονικὰς αὐτοῦ ἐργασίας. Πλέον τῶν 300 δημοσιεύσεων ἀνευρίσκονται εἰς τὴν ἔκθεσιν τῶν ἐργασιῶν του.

Ἡ ἐναίσιμος αὐτοῦ διατριβὴ ἐπραγματεύετο περὶ προπτώσεως τοῦ ἀπυθυσμένου.

Εἰς τὸν ἱατρικὸν κόσμον ἐν Γαλλίᾳ καθὼς καὶ ἐδῶ εἶναι πασίγνωστος ἐκ τῶν διδακτικῶν αὐτοῦ βιβλίων, τοῦ ἐγχειριδίου τῆς ἐγχειριστικῆς τῶν Prosecteurs, τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς τὴν ἔκτην αὐτοῦ ἔκδοσιν, καὶ ἐκ τῆς συνεργασίας του εἰς τὴν πρακτικὴν ἱατροχειρουργικὴν τοῦ Brissand Pinard καὶ Radus.

Εἰς τὴν χειρουργικὴν παθολογίαν (τῶν 4 ὑφηγητῶν κοινῶς λεγομένην) ἔλαβε μέγα μέρος. Ἡ μικρὰ αὐτὴ παθολογία πρὸ εἴκοσιν ἐτῶν ἐκδοθεῖσα εἶναι εἰς τὴν 9ην ἔκδοσιν. Μὲ τοὺς καθηγητὰς Cunés, Gosset, Proust καὶ τὸν τόσον προῶρος ἐκλιπόντα Lécène εἶναι ἰδρυτῆς τοῦ Journal de Chirurgie, τὸ ὁποῖον ἀριθμεῖ 34 τόμους καὶ εἶναι τὸ καλύτερον γαλλικὸν χειρουργικὸν περιοδικόν, τέλος εἰς τὴν Presse Medicale τὴν γνωστοτάτην ἑφημερίδα γαλλιστὶ ἐκδιδομένην εἶναι συνεργάτης ἀπὸ τοῦ 1910 καὶ μέλος τοῦ διοικητικοῦ ἐπιστημονικοῦ συμβουλίου ἀπὸ τοῦ 1919.

Ὁ Lenormant φθάσας εἰς τὰ ἀνώτατα ἀξιώματα, τὰ ὁποῖα δύναται νὰ ὀνειρευθῆ ὑποψήφιος εἰς τὴν χειρουργικὴν ἐν Παρισίοις, καταλογίζεται μεταξὺ τῆς νεωτέρας γενεᾶς τῶν διδασκάλων τῆς χειρουργικῆς ἀντιπροσωπευομένης ὑπὸ τοῦ Gosset τοῦ Duval τοῦ Proust τοῦ Cunès καὶ τοῦ μεγάλου Lécène.

Ἡ Ἀκαδημία εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ κ. Lenormant τιμᾷ ὅχι μόνον τὸν 3ον σοφὸν τοῦ ἰδίου ὀνόματος κατερχόμενον εἰς τὴν ἀγαπητὴν του Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀντιπρόσωπον τῆς νεωτέρας Γαλλικῆς Χειρουργικῆς.

Θὰ τελειώσω μὲ μίαν εὐχὴν, ἐὰν μοῦ ἐπιτρέπεται.

Εὐελπιστῶ ὅτι ὁ τέταρτος καὶ πέμπτος σοφὸς Lenormant θὰ ἔλθῃ εἰς τὸ μέλλον νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ καὶ ὅτι εἰς τῶν ἀπογόνων θὰ γίνῃ δευτὸς εἰς τὸ ἄλσος τῆς Ἀκαδημείας τοῦ Πλάτωνος, ἐκεῖ πλησίον τοῦ ἱεροῦ λόφου, ὅπου ὁ Ch. Lenormant ἐξήτησε μόνος του νὰ διανύσῃ τὸν αἰώνιον ὕπνον του.

ΚΑΤΑΘΕΣΙΣ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς καταθέτει τὰ πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν ἀποσταλέντα συγγράμματα.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΩΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ.—Περὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἀξιώματος τοῦ λαμπαδαρίου, ἐπὶ *K. M. Ράλλη*.

Τὸ ἀξίωμα τοῦ λαμπαδαρίου I. δηλοῦται καὶ διὰ τῶν ὄρων λαμπαδιφόρου¹ ἢ κηροφόρου².

II. Ἐδίδοτο ἐν τισιν ἐκκλησίαις συνήθως εἰς δύο³.

III. Καταλέγεται ὑπὸ τινων καταλόγων ὀφφικίων μετὰ τὸν διδάσκαλον τοῦ εὐαγγελίου καὶ πρὸ τοῦ ἀρχιδιακόνου⁴, ὑπ' ἄλλων δ' ἐν τῷ εὐωνύμῳ χορῷ τῇ τάξει πέμπτον καὶ δέκατον⁵, ὑπ' ἄλλων δὲ δέκατον ἕνατον⁶, ὑπ' ἄλλων δὲ εἰκοστὸν⁷ καὶ ὑπ' ἄλλων εἰκοστὸν δεύτερον⁸.

IV. Ἐδίδοτο συνήθως λαϊκοῖς.

V. Ἀπαντᾷ οὐ μόνον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ Κωνσταντινουπόλεως⁹ ἀλλὰ καὶ ἐν ἄλλαις

* Ἐξήγησις συντετμημένων λέξεων:

II. E. — Πατριαρχικά ἔγγραφα ἐκδοθέντα ὑπὸ Κ. Δελικάνη.

Συντ. — Σύνταγμα ἱερῶν κανόνων ἐκδ. Γ. Α. Ράλλη καὶ Μ. Ποτλῆ.

¹ Ὅρα *τακικὸν* ἦτοι ἀρχιερατικὸν εὐχολόγιον τῆς ἐπισκοπῆς Καρπασέων καὶ Ἀμμοχώστου ἐν *Ἐκκλησιαστικῷ Κήρῳ*, 3, 1913, σ. 85.

² Αὐτ. σ. 84-85, καὶ Εὐχολόγιον, ἐκδ. Γοάρου, σ. 198.

³ Ὅρα τάξιν τῶν ὀφφικίων τῆς Μεγ. ἐκκλησίας ἐν Συντ., 5, σ. 539.

⁴ Οὕτως ὑπὸ τοῦ καταλόγου ὀφφικίων τοῦ ἐν Συντ. 5 σ. 539.

⁵ Οὕτως ὑπὸ τοῦ ἐν Εὐχολογίῳ ἐκδ. Γοάρου πρώτου καταλόγου.

⁶ Οὕτως ὑπὸ τοῦ Commentar. in Codin. Curopalat. cap. I., ἐκδ. Βόννης, σ. 117.

⁷ Οὕτως ὑπὸ τοῦ Μ. Εὐχολογίου καὶ ὑπὸ τοῦ καταλόγου τοῦ ἐν Συντ., 5, σ. 538 ἐν ὑποσημειώσει.

⁸ Ὅρα κατάλογον ὀφφικίων ἐν Ἀρχεῖῳ Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας ἐκδ. Γεδεών, 1, 1911, σ. 111.

⁹ Ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ Κωνσταντινουπόλεως λαμπαδάριος ἦν κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἀλώσεως Μανουὴλ ὁ Χρυσάφης, ὁ ἄλλως δοῦξ Χρυσολωρᾶς Χρυσάφης ὁ πρεσβύτερος ὀνομαζόμενος. Οὗτος ὑπῆρξε λαμπαδάριος τῆς Μεγ. ἐκκλησίας ἐπὶ Κωνσταντίνου ΙΑ' τοῦ Παλαιολόγου. Ὅρα ἐν *Καινῇ Λιδαρχῇ*, 2, σ. 195, σημ. 1.